

*Tuturor acelor creaturi care ne scot din miști, dar care
știi să ne schimbe lumea și în același timp să o accepte
așa cum este!*

Katia Antonova

KATIA ANTONOVA

Zâna din zaharniță

Ilustrații de Mila Lozanova

Traducere din limba bulgară de Anca Irina Ionescu

Cofinanțat prin
programul Europa Creativă
al Uniunii Europene

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.
Cartea reflectă numai punctul de vedere al autorului,
iar Comisia nu poate fi trasă la răspundere pentru orice
utilizare a informațiilor conținute în aceasta.

București, 2021

V-ați întrebat vreodată unde trăiesc zânele? În păduri? În cupele lalelelor? Printre stele? Da, unele zâne, într-adevăr, locuiesc în aceste locuri. Dacă au noroc. Dar aceasta este o poveste despre o zână care locuia într-o... zaharniță obișnuită.

„Nu este chiar așa de obișnuită!” ar protesta acea zână. „Este de porțelan! Și este împodobită cu caise aurii minunate.”

Dar eu vă asigur că este vorba despre o zaharniță destul de veche, ciobită și uzată, care poate că avusese cândva pictate pe ea „caise aurii minunate”, dar acum nu mai are decât niște pete cafenii. Zaharnița și zâna din ea au zăcut mult timp aruncate în fundul unui bufet de bucătărie. Era bufetul bunicuței simpatice a unui băiețel cu păr negru, pe nume Filip.

Dar curând bunicuța s-a stins din viață. Acea fusese o zi foarte tristă pentru Filip. Și la fel și pentru familia lui. Au trecut zile, au trecut săptămâni. Părinții lui Filip au decis să vândă casa bunicuței. În timp ce făcea curat și arunca din dulapuri lucrurile nefolositoare, mama lui Filip, care era fiica bunicuței, a găsit vechea zaharniță. Și-a adus aminte de copilăria ei și de cât de mult îi plăcea să șterpelească atunci când nimeni nu o vedea bucățele de zahăr din ea. I s-a făcut milă de zaharniță, atât de milă, încât a hotărât să o ia acasă. Iar după ce a adus-o acasă, a pus-o în fundul bufetului ei de bucătărie.

Și așa, au trecut iarăși zile și săptămâni. Și a venit iarna. Filip era singur acasă, pentru că răcise. Și era minunat, pentru că nu se simțea chiar foarte rău, încât să nu se poată juca. Dar îl durea în gât și a decis să-și facă un ceai. Ce prostie! Nu putea să sufere ceaiul! Apoi a hotărât să-și facă o cană de lapte cu cacao.

A pus laptele, a pus și cacaua. Dar când a căutat zahărul, nu l-a găsit. Se terminase. Filip a început să scotocească prin bufet, în speranța că mama ascunsese vreun pachet pe undeva. Nu. Nu mai era niciun pachet. Și nici măcar un pachețel. Înainte să-l cuprindă disperarea, băiatul a zărit zaharnița cea veche. A scos-o repede, a deschis capacul și a luat și mai repede din ea o lingură plină-ochi cu zahăr. Tocmai când a vrut să soarbă cu poftă din lichidul îmbietor, a văzut că în ceașca lui plutește ceva. Câteva secunde mai târziu, acel ceva a reușit să se târască afară din ceașcă și s-a întins pe masă.

– O, ce gândac mare! a exclamat Filip, scoțându-și papucul amenințător.

– Nu, nu, nu! s-a auzit un glăscior subțire, chiar înainte ca papucul să se abată asupra mesei.

Filip s-a oprit uimit.

– Cine a vorbit? a întrebat el.

– Eu! a spus micuța ființă.

– Aoleu! Un gândac vorbitor! a strigat Filip și nu știa dacă să se sperie sau să se bucure.

– Dacă îmi mai spui încă o dată gândac, o să... o să... o să te preschimb în zahăr! l-a amenințat după o scurtă șovăială așa-zisul gândac.

Filip s-a apropiat mai mult de acea ființă ciudată și a studiat-o. Ha, într-adevăr, nu era un gândac! Semăna cu o fetiță în miniatură. Avea picioare și mâini lungi și subțiri, o față frumoasă cu niște ochi mari, imenși.

Avea părul împletit într-o coadă care părea destul de neascultătoare. Creatura avea o rochie foarte ciudată – de parcă ar fi fost făcută din cristale de zahăr. Pe lângă aceasta, avea pe spate două aripioare delicate și transparente, care băteau ușor în roz.

– Cine ești? a întrebat Filip.

– Muma Pădurii! a răspuns batjocoritoare fetița.

– Serios? a întrebat Filip nedumerit, care, în acel moment, era gata să creadă orice.

– Chiar vorbești serios? Nu ai citit niciodată o poveste? Cărți? Doar se vede – sunt o zână!

– Zână... a repetat Filip de parcă era hipnotizat.

– Zână! s-a supărat fetița. Mă numesc Vanilia.

– Vanilia... a repetat Filip uimit.

– Da, Vanilia. Și tu cine ești?

– Eu sunt... pur și simplu, Filip, a răspuns băiatul după ce și-a mai revenit din uimire. Stai, stai așa. Te cheamă Vanilia? Ca pe chestia aia pe care o pune mama în chec?

– Exact așa, a răspuns zâna. Sunt zâna dulciurilor.

– Aoleu! a adăugat entuziasmat Filip. Cu siguranță știi să faci fel de fel de farmece și vrăjitorii, nu-i așa?

– Păi... se poate spune și așa, a răspuns Vanilia.

– Poți să mă duci înapoi în timp, pe vremea când existau cavaleri? Sau, nu, stai puțin, vreau să mă transformi în tigru. Nu, nu, de fapt, vreau să devin invizibil! Poți să mă faci invizibil?

– Păi... tocmai chestii dintr-astea nu pot face, a mormăit Vanilia.

– Dar ce poți să faci? a întrebat Filip, nerăbdător să știe.

– Pot... pot să te transform în zahăr, i-a propus Vanilia.

– Dar la ce îmi folosește mie asta? Nu mi se pare deloc amuzant.

– Nici tu nu ești amuzant, dar probabil că ești de folos cuiva, din moment ce ești aici, a răspuns ofensată Vanilia.

– Nu te supăra, a spus Filip coborând tonul. Doar atât poți să faci? Să transformi ceva în zahăr?

– Da! Și sunt mândră de mine! Tu nici atâta lucru nu poți să faci, s-a stropșit Vanilia. Eu sunt o zână a dulciurilor de prim rang, măreață și atotputernică!

Filip a studiat-o din nou cu privirea – nu i se părea chiar așa de măreață și atotputernică. Avea pistrui caraghioși. Era delicată și... DULCE. Dar atotputernică – asta în niciun caz.

– Atunci de ce locuiești în zaharnița cea veche a bunicii?

– Pentru că sunt pedepsită... a spus oftând Vanilia, apoi rupse o bucățică de rochiță și o înghiți ca să se liniștească.

– Și pe mine mă pedepsesc părinții uneori, e foarte neplăcut, a încercat s-o consoleze Filip. Pe tine pentru ce te-au pedepsit?

– Pentru un fleac – dădu din mână zâna. Am uitat să pun zahăr în tortul de nuntă al Atotputernicei.

– Cine este Atotputernica?

– Stăpâna tuturor zânelor, se înțelege!

– În mod sigur, tortul acela fără zahăr trebuie să fi fost foarte rău la gust, își dădu cu părerea Filip.

– Îngrozitor! a adăugat zâna. De aceea am fost pedepsită să stau 104 ani în această zaharniță.

– 104? Dar nu o să îmbătrânești și nu o să mori după atâta timp? a întrebat mirat Filip.

– Zânele nu îmbătrânesc. Și în mod sigur nu mor.

– Atunci de ce te-ai speriat că am să te lovesc cu papucul? a întrebat curios Filip.

Vanilia și-a luat zborul și a aterizat pe nasul lui. După aceea i-a spus vicleană:

– Chiar dacă ai putea să nu mori, ți-ar plăcea să te strivească un papuc uriaș?

– Ăăă, păi, nu prea!

Vanilia a zâmbit mulțumită și s-a întors pe masă. Atunci, Filip a observat cana cu lapte, la suprafața căreia se formase deja un caimac gros. „Câh!” și-a spus în sinea lui băiatul și l-a amestecat cu lingurița. Apoi și-a dat seama că are nevoie de zahăr.

– Îmi dai și mie puțin zahăr, te rog? a rugat-o el.

– Eu fac zahăr. Eu transform în zahăr! a ținut să precizeze zâna. Dă-mi ceva și îl transform în zahăr.

Filip s-a uitat în jur și a văzut în bolul cu fructe guma lui. I s-a părut că din ea va ieși cam o linguriță de zahăr și i-a dat-o Vaniliei. Zâna i-a aruncat o singură privire și guma s-a transformat într-o grămăjoară de zahăr.

– Nu e rău! Mulțumesc! s-a bucurat Filip.

În acel moment s-a auzit ușa de la intrare și băiețelul și-a amintit că mama îi promisese că se va întoarce mai devreme de la serviciu. Și zâna a auzit ușa. A tresărit și s-a ascuns în zaharniță.

– Ascunde-mă! l-a rugat ea pe Filip.

Băiatul a acoperit zaharnița cu capacul și a pus-o repede la loc, în bufet. După care a luat ceașca și s-a așezat liniștit pe divanul din hol, ca să o aștepte pe mama, străduindu-se să nu pară suspect. A sorbit puțin din lapte și a zâmbit în sinea lui – nu-și imaginase niciodată că va bea lapte cu cacao și gumă de șters. Ei, dar chiar era bun la gust!

